KARİKATÜR

Anne — Hey gidi hey, biz eski Hıdrellezlerde ne kuzular çevirirdik, ne kuzular...
Kız — Şimdi yine çeviririz ama, buradan geçen yok!..

— Sergide karımı kaybettim. Acaba gördünüz mü? Fakat buradaki kadınlar gibi çıplak değildi!..

Misafirler — Biz sizi kendimize çok yakın hissederiz. Aramızda hiç ayrılık görmeyiz. Öyle değil mi?
Ev sahipleri — Evet, aramızda hiç ayrılık yok!..

Hasis adam terziye — Ellerimi de ölçün ve ceplerimi ona göre, biraz dar yapın!..

— Sana aşk mektubu yazdırıyorum da,karıcığım. Seni hatırlamak için bu vaziyeti intihap ettim!..

— Sütçüden şikâyetimiz vardı. Kendisine söyledin mi, Fatma?
— Hayır, hanımcığım, yarın söyliyeceğim...
— Neden?
— Bu akşam beni sinemaya çağırdı!..

No. 175 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 4 MAYIS 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

YÜCELENEN MAARİFİMİZ:

Ankara Neşriyat sergisinde:

— Maarif işlerimizde büyük bir kaikınma var, değil mi?

— Evet, baksana kitaplar bile sokak kaldırımlarından lâyık oldukları mevkilere çıktılar!..

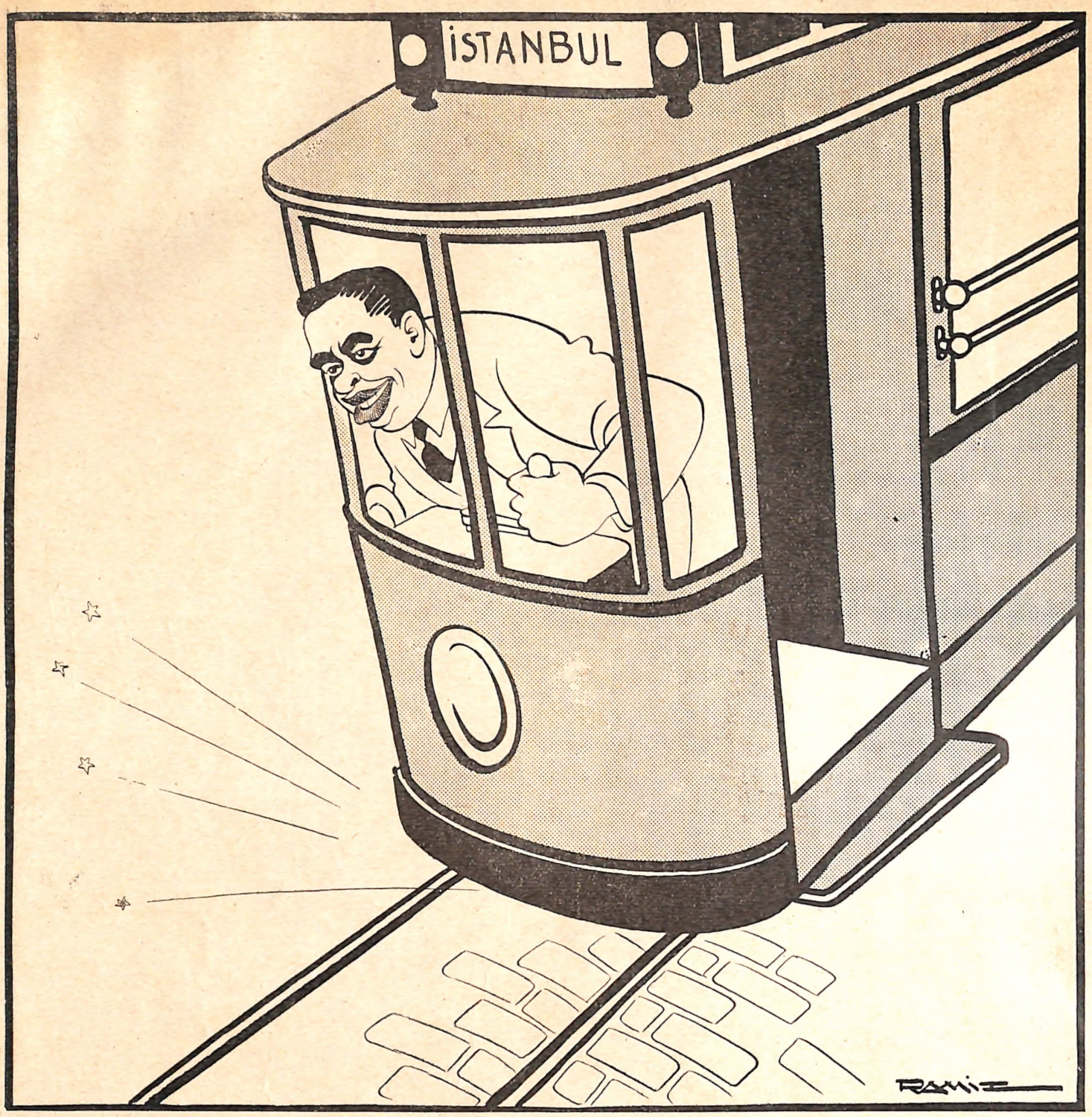

İSTANBUL TRAMVAYLARINI BELEDİYE İŞLETECEK:

Belediye — Allah «yürü kulum!» dedi!..

BİR MAHALLENİN DERDİ

Bir Fasıllık Ortaoyunu Senaryosu

[Bir müddet davul zurnadan sonra Pişekâr oyun meydanında görünür; bir iki kere dolaşarak halkı selâmlar ve etraftaki seyircilere oyunu ilân eder.]

Pişekâr

Bu geceki oyunumuz Mahallenin derdi nam eğlenceli komedyadır. Hemen mevlâ sonunu drama tebdil tehlikesinden cümleyi masun kılsın âmin..

(Pişekâr bir köşeye çekilir. Tekrar davul zurna çalar ve Kavuklu, başında kırmızı kavuğu, elinde şemsiyesi ile karşıdan zuhur eder. Arkasında, oyun âdeti üzere, Kavuklu arkası yürümektedir.)

Kavuklu

Anahtarları aldın mı?

Kavuklu arkası

Anahtarları almıya vakit kaldı mı? Kamalı Bekirin bağırtısını işidince kendimi dar kurtardım. Herif kapıları şöyle bir omuzladı mı, ardlarına dayayıveriyor.

Kavuklu

Orası da öyle...

Pişekâr

Vay efendim... Hoş geldiniz; safalar getirdiniz... Böyle takmış takıştırmış, çakmış çakıştırmış nerelere teşrif ediyorsunuz? Keyifleriniz mütenahnis mi•

dir, mütenahnah mıdır? Bizlerden sual buyurulursa...

Kavuklu

Pişekâr efendi kimin evini soruyorsun... Kimde kayif kaldı... Ârifane mülâhazalarla geçirilecek zamanımız yok.. Vaziyet çok sıkı... Mahalledeki Kamalı Bekir komşusu Çizmeli Coşkunu kendisine uydurdu. Mahalleyi allak bullak etti. Ellerine yanar çıralar almışlar «Mahalleyi yangına vereceğiz» diye barbar bağırıyorlar... Ahalide dur otur kalmadı... Kamalı yanındaki komşuların kapılarını kırıp evlerini allak bullak etmiş.. Çizmeli Coşkun yanındaki ciğerciye ayni muameleyi yapmış, herifin dükkânını altüst etmiş... Mahallede tek kimsenin evi, canı emniyette değil... Herkes kapılarının koldemirini vurmuş, arkasında sakır sakır titriyor... Bu böyle olmaz... Bu işe çare bulmalı...

Pişekâr (Sakalını sıvazlıyarak)

Hakkıâliniz var... Artık bu işin bir çaresine bakmalıyız... Reyi âcizaneme kalırsa hemen şimdi bütün mahalleliyi şuraya toplıyarak bir meşveret meclisi kurmalıyız...

Kavuklu

Kamalı Bekir ile Çizmeli Çoşkun uykuda oldukları için en münasip zaman bu zamandır.

Pişekâr

Karşı mahallenin muhtarını da çağırsak münasip olur... İcabında oradan da yardım isteriz..

Kavuklu

Bu da muvafık... (Kavuklu arkasına) Sen hemen tabanları yağla... Karşı mahalle muhtarile bizim mahalle ahalisini hemen buraya davet et...

Kavuklu arkası

Ben şimdi tayyare gibi uçarım.. Hiç merak etmeyin...

(Kavuklu ile Pişekâr karşı karşıya otururlar ve zurna refakatile ağır ağır: «Kalkın ey ehli vatan» şarkısını söyliyerek ahalinin toplanmasını beklerler.. Biraz sonra evlerden bir takım telâşlı insanlar çıkarlar ve gürültü etmemek için ayaklarının ucuna basarak meydana toplanırlar. Nihayet karşıdan öteki mahallenin muhtarı da gelir ve meclis tamam olur.)

Kavuklu

(Bir elile Pişekârın, öteki elile muhtarın elini tutarak)

Ey ahali... Hal malûm... Kamalı Bekir ile Çizmeli Coşkun gemi azıya aldılar... Bizlerdeki bu aciz ve meskenet devam ederse bir iki gün sonra hepimizin ciğerci komşu fıkarasına döneceğimize hiç şüphe etmeyin...

Mahalleli (Bir ağızdan)

Aman yavaş konuşun... Kamalı ile Çizmeli toplandığımızı işitirlerse halimiz haraptır...

Kavuklu

(Sesini yükselterek)

İşitirlerse ne olacak? İllâllah... İki kişiye karşı biz bukadar insanız... Gelecekleri varsa, görecekleri de var...

Bir mahalleli

Öyle dersin ama, sonra sen şemsiyeni alıp kaçarsın, biz ortada kalırız...

Kavuklu

Vallâhi kaçmam... Elverir ki, siz adam gibi hareket edin..

Mahalleli

Evet ama, evvelce bize yan çizdiğin çok olmuştur. Unutmadık,..

Kavuklu

Ben size güvenemedim de ondan... Artık bıçak kemiğe dayandığı için sanırım ki, sizler de, bizler de biribirimize itimat edebiliriz... (Pişekâra) Öyle değil mi arkadaş?

Pişekâr

Aman efendim ona ne şüphe... Bendehane sağlamca, kol demirleri muhkemdir

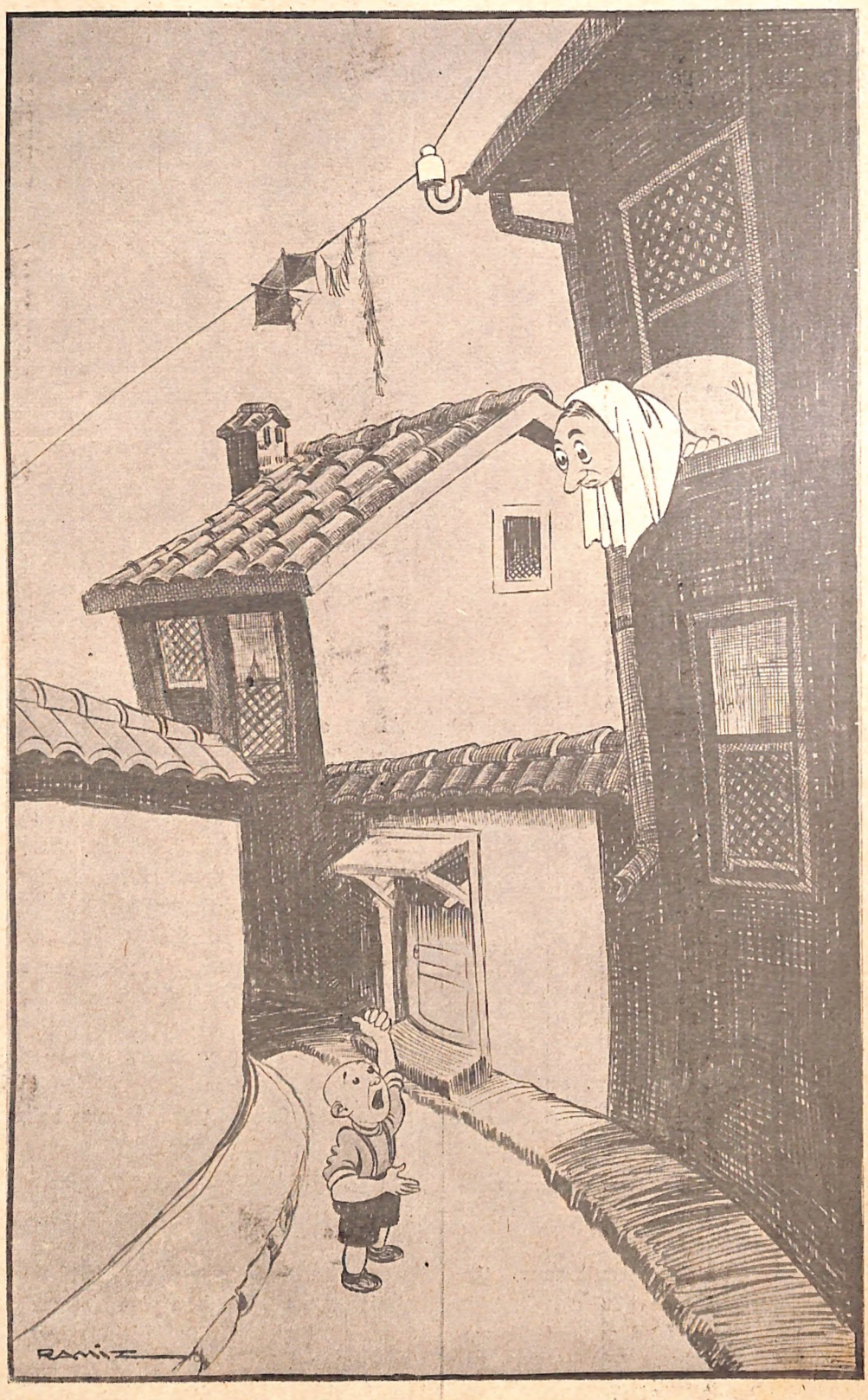

Anne — Sana yirmi kere bağırdım, neden ses vermiyorsun?
Çocuk — Haydi, haydi! yalan söyleme! on dört kere bağırdın!..

ama, ne de olsa Kamalı ile Çizmelinin en yakın komşuları benim...

Mahalleli

(Aralarında bir miktar fiskostan sonra)

Peki razıyız... Ama yine ihtiyaten yavaş konuşalım...

Kavuklu

O halde hemen teşebbüse başlıyabilirib. Evvelâ karşı mahalle muhtarından rica edelim. Kamalı ile Çizmeliye bir name yazsın... Hiç olmazsa on gün mahallede kimsenin kimse ile kavga etmiyeceğine dair bir yemin teklif etsin..

Mahalleliden sesler

Muvafık.. Muvafık.. Muvafık...

(Mektuplar yazılar, zarflanır ve Kamalı ile Çizmelinin evlerine gönderilir.... Biraz sonra Kamalı Bekirin penceresi açılır.)

Kamalı (Korkunç bir sesle)

Kimmiş o bakayım... Gece vakti sokağa toplanıp bizi rahat uykumuzdan uyandıranlar.

(Hiç bir taraftan ses yok..)

Kamalı

Şimdi iniyorum aşağıya...

(Kamalı kapıyı açar, fakat meydanı dolu görünce tekrar kapar, pencereye çıkar)

Kamalı

Ne istiyorsunuz yahu... Söylesenize...

Kavuklu (İlerliyerek)

Merhaba Kamalı Bekir... Ben mahallenin muhtarı olan meşhur Kavukluyum.. Sen artık işi azıttın, kimsenin canı emniyette değil. Evlerimizde bir rahat uyku uyuyamıyoruz...

Kamalı

Peki ama, sana ne oluyor... Benim sana bir şey dediğim var mı?

Kavuklu

Evet ama mahallenin selâmeti benim de selâmetim demek..

Kamalı

Ben öyle fuzuli avukatlığa gelemem... Sen sensin; ben ben; mahalle de mahalle... Hem öteki mahallenin muhtarıma ne oluyor ki, bana kâğıt yazmış.. Biz mahalleli arasında ister biribirimizi ısırırız, ister öperiz... O bizim bileceğimiz şey...

Kavuklu

Onun müdahalesi berayi insaniyet.... Hem ortada bir hak meselesi var... Sen önüne gelini incitiyorsun... Biz buna müsaade edemeyiz... Vicdanımız rahatsız olur...

Kamalı

Yahu siz ne biçim insanlarsınız... Şunun şurasında kime «gözünün üstünde kaşın var» dedim. Kendi yağımla kavrulup gidiyorum.. Bana bak Aptullah... Sen benden korkuyor musun?

Aptullah

(Biraz tereddütten sonra)

İNGİLTERE MEBCBURİ ASKERLİĞİ KABUL ETTİ:

Çemberlayn — Ben kendimi bütün dünyaya bu silâhımla tanıttım!..

Aman efendim... Estağfurullah... Sizden mürüvvet ve ihsandan başka ne beklenir..

Kamalı

Sen söyle Ali, Veli, Hasan, Hüseyin..

Ali, Veli, Hasan, Hüseyin

Vallâhi ne demeli bilmem ki... Yani biz.. Biz sizden hoşnut değiliz diyemeyiz... Korkuyoruz demeyiz... Korkmuyoruz da diyemeyiz... Siz âlicenap insansınız...

Kavuklu

Yahu.. ahali.. bu ne lâkırdı..

Ahali

Sus... Ehemmiyeti yok... İşimize bakalım...

Kavuklu (Bağırarak)

Yahu artık olan oldu. Açık konuşalım. Aptullah, Ali, Veli, Hasan, Hüseyin.. Siz bu efendiden bir zarar göreceğinizi zannetmiyorsunuz ama, ben yine size vadediyorum... Şayet günün birinde kavga falan çıkarsa Pişekâr vesaire ile beraber biz sizin arkanızdayız... Buna yemin ediyor. Vallâhi, billâhi... (Kamalıya) Haydi Kamalı, karşı mahalle muhtarı namesine cevap bekliyor..

Kamalı

Biraz sabredin yahu.. Patlıyor musunuz? (Pencereyi kapar, bir müddet sonra tekrar açar ve bağıra bağıra söyler.)

Ben öyle name mame tanımıyorum... Söyliyenden dinliyen ârif gerek... Ben kuru gürültüye pabuç bırakacak adam değilim... Sizin tehditleriniz bana vız gelir... Mahaza benim kimseye karşı bir fena niyetim yok... Komşularım evlerini bastı diyorsunuz... Hayır, o evler zaten benimdi... İçindekiler de kendi akraba ve teallûkatımdır... Kendi rızalarile aralardaki bölmeleri kaldırıverdik. Şimdi idaresi kolay geniş bir evimiz oldu... Ben başka kimsenin evine göz koymuş değilim... Benim komşuya gelince, ciğerci esasen komşumdan birçok borç para almış ve buna karşı tabiatile dükkânımı rehine koymuştu... Nihayet komşunun borcu veremiyeceği anlaşılınca Çizmeli de tabiî dükkâna haciz koydu... Mesele bundan ibarettir... Hadi rahat uyuyun...

KARİKATÜR

Arkadakiler — Aman ne tuhaf şapkası var!...

Sütçünün Oğlu

Babası zengin bir sütçü idi. Fakat kendisi resime merak etmiş, iyi bir sulu boya sanatkârı olarak yetişmişti.

Bir gün birisi ondan bahsederken:

— Güzel ressam doğrusu, dedi, fakat bence sulu boya okadar ehemmiyet verilecek bir şey değildir.

Bir gazeteci söze karıştı:

— Sütçünün oğlu yağlı boya resim yapacak değildi ya..

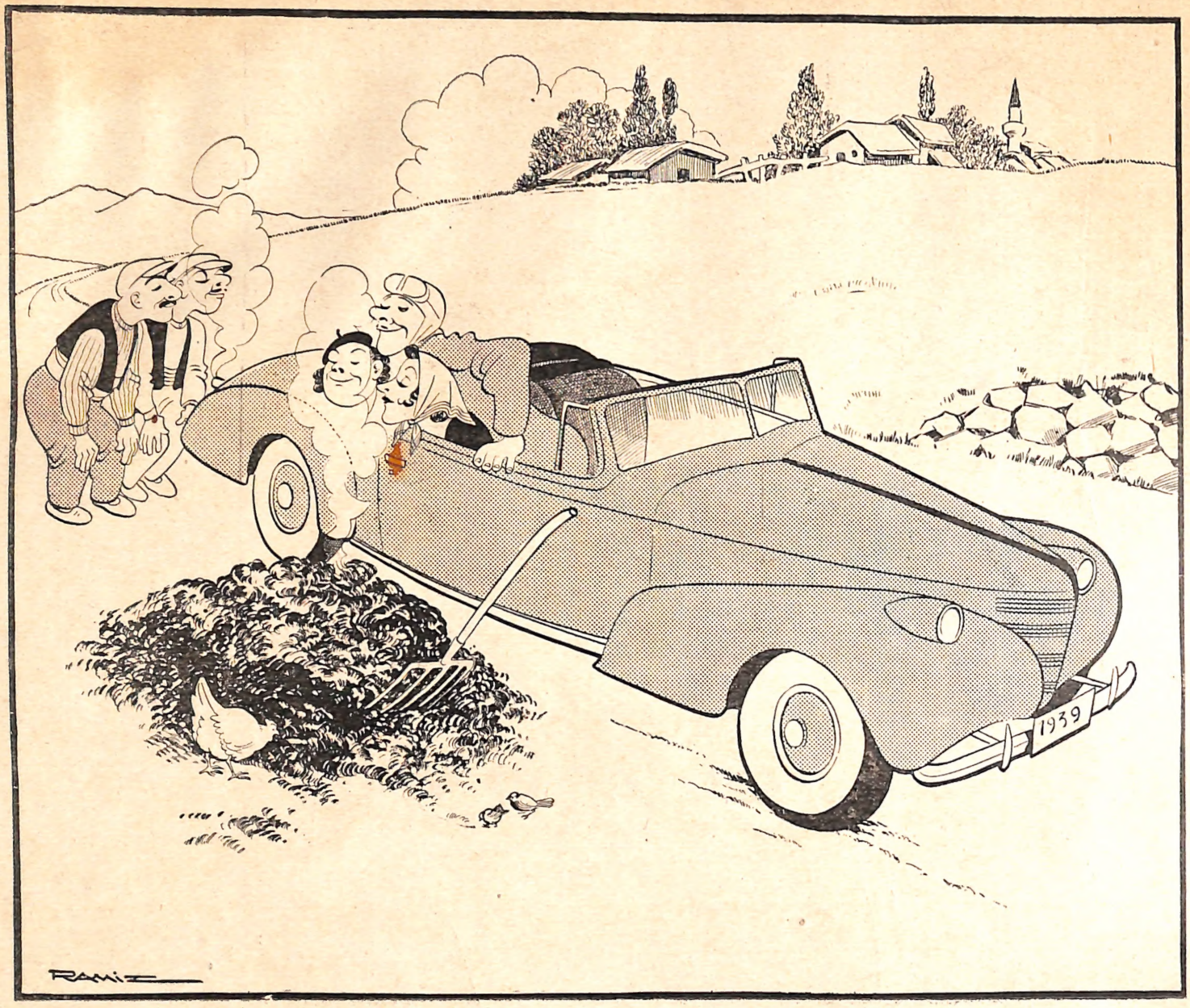

MAYIS KOKUSU:

Şehirliler — Oh, mis gibi köy kokuyor...

Köylüler — Oh, mis gibi şehir kokuyor!..

ÇAYIRDAN BAYIRA

Güzel bahar giyindi gelinlik rubasını,
Davet etti düğüne bütün akrabasını.

Astı âvizesini gökyüzüne yıldızlar,
Işığı az görünce yaktı ay lâmbasını,

Çalıyor her bahçede başka bir orkestra,
Kovalıyor sazların incesi kabasını.

Raksediyor koncalar güllere sarılarak,
Duyanda can kalır mı, bülbülün rumbasını?

Bütün kuşlar, arılar geliyor, genç gelinin
Zerdesini yemeye, içmeye çorbasını.

Bu sarışın tazenin hizmetine koşuyor,
Koluna sıkıştırıp pınarlar kırbasını.

Hepsi davetlilerin dönüyorlar düğünden,
Sesle, renkle, ıtırla doldurup torbasını,

Açık, saçık ortaya yayılırken kız, erkek,

Atamıyor sevgilim sırtından abasını.

Herkes dolaşmak için çayır, çimen ararken,
Benimki bırakmadı bir türlü cumbasını.

Bir tek bakış yetişir onları ısıtmıya,
Bu yosma söndürmedi, gitti şu sobasını!

Her sokağa çıkışta güzel omuzlarına,
Ya kürkünü alıyor, yahut muşambasını.

Dostun yumuşağını bırakırım da bir yaz,
Boygir diye koşarım düşmanın zorbasını.

Binip de düdük çalmak eskidenmiş, çokları,
Selâmlayor görürse kimin arabasını..

Dostunu düşmanından ayırmaz, Çamdeviren,
Perşembeyle bir tutar ayın çarşambasını!..

ÇAMDEVİREN

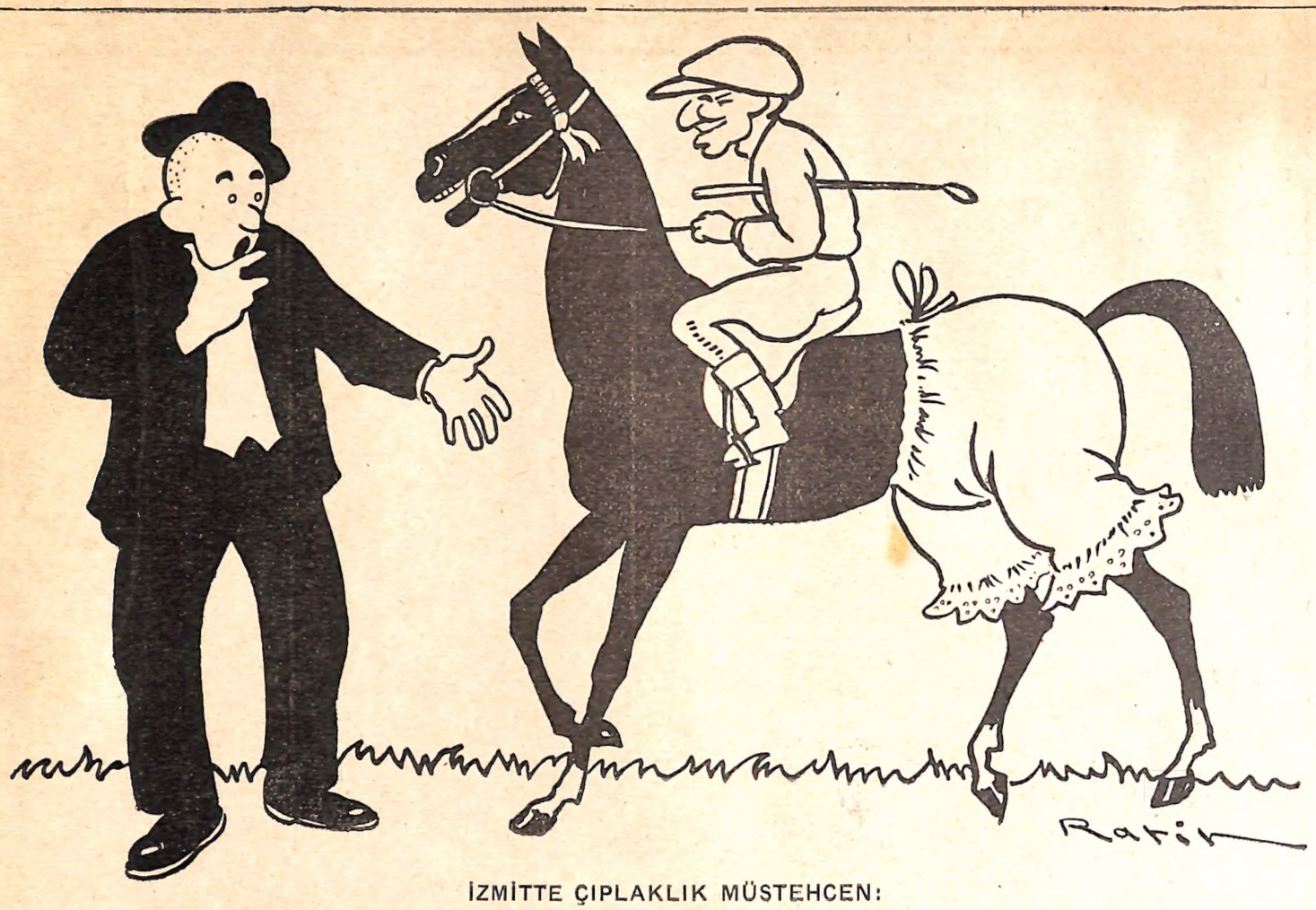

İZMİTTE ÇIPLAKLIK MÜSTEHCEN:

— Bu ne hal yahu?

— İzmite ilkbahar koşularına gidiyorum!..

Neşriyat Kongresinde

ANKARADA Maarif Vekâletinin gayretile büyük bir neşriyat kongresi yapıldı. Memlekette umumî bilgi seviyesini yükseltmeyi hedef tanıyan bu kongrede, «Lokman Hekim» in sahibi Doktor Hafız Cemalden Malatya lisesi müdürü Vasfi Mahire kadar, meşhur neşriyat mütahassısları ve mürahhaslar birer yer almışlardı. Benim bu meşahir arasında yerim olmadığından şöyle dinleyiciler içine karıştım, müzakereye göz kulak oldum.

Kongreyi genç Vekil Hasan Âli Yücel felsefî bir şiirle açtı:

Sayın mürahhaslarım,
Hoş geldiniz buraya.
Gelişiniz, umarım,
Deva olur yaraya.

★

Cahalet büyük maraz,
Afsunla geçmiş olmaz.
Okumak lâzım biraz,
Oturup bir sıraya.

★

Burda bulunmıyan kim?
Muharrir, hoca, hekim..
Toz konamaz, eminim,
Böyle bir kongraya!

Alkışlarla karşılanan bu nutuktan sonra, riyaset makamına, doktor Hafız Cemal tarafından bir kâğıt uzatıldı. Reis, bu kâğıdı, kâtiplik makamını işgal eden Yayın direktörü Faik Reşide uzatarak:

— Bir teklif var, okur musunuz?

Dedi. Faik Reşit, kâğıdı eline aldı. Tam okuyacağı sırada durakladı. Tersine çevirdi, olmadı. Yanlamadan baktı, sökemedi, Yavaşça Derleme müdürü Selim Nüzhete kâğıdı aktardı:

— Aman kardeşim, şunu sen oku.. Şimdiye kadar en iyisinden, en kötüsüne kadar binlerce yazıyı gürül gürül okurdum, bundan yarım kelime sökemedim!

Dedi. Kâğıt Selim Nüzhetin eline geçDti. O da dostuna gülümseyerek fısıldadı:

— Serde derleme müdürlüğü var: Hamdolsun, divanisinden, talikine, kûfisinden sülüsüne kadar bütün yazıları bir bakışta kavrarım..

Fakat kâğıda bir kere değil, beş, altı kere baktığı halde bir şey kavramışa benzemiyordu. Gözlerini sildi, yutkundu, kâğıdı evirdi, çevirdi, masanın üstüne bıraktı: — Pes! dedi, sözümü geri aldım..

Reis, vaktin uzamasına hayretle:

— Neden teklifi okumuyorsunuz?

Diye sordu. İkisi birden cevap verdiler:

— İstidada sökemediğimiz kelimeler var da... Sahibi bizzat okursa tesiri başka türlü olur.

İstida sahibi öteden atıldı:

— Affedersiniz, o istida değildir.

— Ye nedir?

— Reçete!.. Demin, sayın Vekilimiz cahaletin maraz olduğundan bahis buyurmuşlardı, bu marazı geçirmek için aklıma gelen ilk ilâcı bu kâğıda tertipledim. Bu hastalığa karşı bire birdir!.

Reis, kâğıdı doktora vererek:

— Şu halde, yazdığınız gibi okuyun!

Deyince doktor itiraz etti:

— Reçeteyi doktorlar yazar ama, eczacılar okur..

— Peki, arkadaşlarınız arasında eczacı var mı?

— Var... Olmasaydı bu reçeteyi yazar mıydım?

Reçeteyi eczacıya uzattılar, fakat o da özür diledi:

— Ben iki senedenberi eczacılığı bıraktım, mecmuacılığa başladım.. Yazmaktan okumıya vakit bulamıyorum, belki ben de bir hata yaparım!

Azadan biri, mezkûr reçetenin eczaneye gönderilip yaptırılmasını teklif etti. Reçete, eczaneye gönderildi, ve yapılıp gelinciye kadar celse tatil edildi.

Kulak misafiri

Kadın — Ayol, yeni şapkam hakkında hiç fikrini söylemedin...

Erkek — Nasıl söylerim, ben ziraat mütahassısı değilim ki!..

Başı al balalı sürmeli gelin
Elinden bir bâde doldur da yürü
Sen beni düşürdün mihnete, derde
Gel ağlattın beni güldür de yürü.

«Karaca Oğlan»

Yükselme yolu

İki arkadaş, bu sene liseyi bitirecek oğullarından bahsediyorlardı.

Birisi oğlunu Mühendis mektebine vermek istiyordu. Öteki:

— Ben de oğlumun mühendis olmasını isterdim, diyordu, fakat onun politikaya merakı var. Mutlaka mebus olmak istiyor. Kendisini bu fikrinden caydırmak için pek çok uğraştım. Fakat söz anlatamadım. Ne çare dediğini yapacağız.

— Şu halde Avrupaya gönder. «Yüksek politika ilimleri» mektebinde okusun.

— Ona ne hacet. Bizim Tıp Fakültesine yazdıracağım.

Sabıkalılar arasında

İki sabıkalı hırsız konuşuyorlardı:

— Köse Ahmedi polis senelerce yakalıyamadı. Saçlarını uzatmıştı. Yüzünde de tüy tüs olmadığı için sırtına bir manto, ayağına bir çift kadın çorabile iskarpin geçirdi mi, kimse onu kadından fark edemezdi. Polisler uzun zaman onu kadın sandılar ve ortalığı senelerce haraca kesen Köse Ahmedin bu ufak tefek kadın olabileceğini akıllarına getiremediler. Fakat nihayet açıkgöz bir polis bir gün onu enseledi.

Öteki sordu:

— Erkek olduğunu nereden anladı?

— Şapka mağazalarının önünden geçerken durup şapkalara bakmıyormuş.

Mezar taşı

Üç yetişmiş oğlu vardı. Fakat üçünün de ahlâkından şüpheliydi.

Bir gün şöyle düşündü:

— Ben ölünce bu haylazlar mirasımı güle oynıya yerler. Fakat bana bir mezar yaptırmayı, rahmete vesile olacak bir taş dikmeyi akıl etmezler. İyisi mi, elim ayağım tutarken bu işi kendim yapayım.

Adamcağız ötedenberi tanıdığı bir taşçıya gitti:

— Güzel bir mezartaşı isterim, dedi, kaç lira olursa olsun vermiye razıyım. Fakat mezarlık civarından geçenlerin yolunu çevirtecek kadar güzel işlenmiş bir atş olmalı.

Taşçı cevap verdi

— İyi iş çabuk olmaz. Biraz beklemiye razı olursan bu işi üzerime alırım.

Vekâlet ücreti

Avukat suçluya:

— Davanızı kabul ediyorum, dedi, fakat malûm ya, bizde bir usul vardır. Vekâlet ücretinin yarısını daima peşin alırız. Fakat size karşı fevkalâde bir müsaadekârlık olarak bu avansı dörtte bire indirebilirim. Binaenaleyh bana şimdilik otuz lira kadar bir şey verebilirseniz işe başlarız.

Suçlu cevap verdi:

— Param yok.. Fakat mineli bir altın saatim var. İsterseniz para yerine şimdilik onu vereyim.

— Ona da peki.. Şimdi meseleyi anlatın bakayım. Sizi ne ile itham ediyorlar.

— Mineli bir altın saat çalmış olmakla..

Devlet düşkünü

Mazlum yüzlü, tatlı dilli bir ihtiyar kadındı.

Utana utana benden para isterken şunları söyledi:

— Allah kimsenin evini barkını yıkmasın, nâmerde muhtaç etmesin... Ben de yakın zamana kadar bir evin hanımıydım. Bir elim yağda, bir elim balda, yediğim önümde, yemediğim arkamda idi. Elimi sıcak sudan soğuk suya sokmazdım. Kocam ölünce zarurete düştüm. Bir zaman ötemi berimi satarak geçindim. Fakat hazıra dağlar dayanmaz. Nihayet sokağa çıkıp utana sıkıla ötekine birikine el açmıya başladım.

— Vah zavallı kadın, dedim, kocandan aylık falan kalmadı mı?..

— Kalmadı.

— Ne iş yapardı?.

— Dilencilik ederdi.

Bu ne hal

Şişli caddesinde arkadaşıma rasgeldim. Kocaman bir kanapeyi sırtına almış, kan ter içinde yürümiye çalışıyordu.

— Hayrola, bu ne hal? Nakliyat işlerine mi başladın?

Dedim, ağlar gibi yüzüme baktı:

— Demin nişanlım benimle münasebetini kesti de..

— Sonra?

— «Bana verdiğin hediyeyi hemen al, git!» dedi. Aceleye geldiği için hamal bulamadım, hediyemi kendim götürüyorum!

Ne yapsın

Patron, yazı masasında, evimli, oynak, cici bici daktilosunu dizine almış, kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Birdenbire kapı açıldı, içeriye bir kadın girdi. Bir yıldırım düşseydi patron daha az telâş edecekti: Bu gelen, karısıydı.

Kadının gözleri faltaşı gibi açılmıştı:

— Bu ne rezalet!

Patron kekeledi:

— Rezalet değil, mecburiyet.. Kâtibim biraz ağır işitiyor da... Yazdıracağım şeyleri kulağına söylüyorum!

Edebiyatçı bolluğu

Edebiyattan bahsediliyordu.

Arkadaşlardan biri:

— Edebiyatımızın fakir olduğundan şikâyet ederiz ama, memleketimizde şairden, edipten bol yetişen mahsul yoktur ve bu daima böyle olmuştur, dedi. Mühendislik, doktorluk gibi meslekler çok daha fazla para getirdiği halde bunlara gösterilen rağbet edebiyata gösterilen rağbetten azdır.

Bir başka arkadaş cevap verdi:

— Bunun sebebi gayet basittir... Öğrenmeden yapılan yegâne meslek, edebiyattır.

Erkeklerin bir huyu

İki komşu dertleşiyorlardı:

— Kocanız size işlerinden bahseder mi?

— Kendisinden elbise, iskarpin gibi şeyler istediğim zaman..

Papağan

Külhanbeyi Âşık

Güzel kız!.. Köledir sana külhanlar,
Bıçkınlar önünde duruyor salta!...
Muştayı yeyince dünyayı anlar:
Haber ver birisi olursa balta!..

★

Bakınca tutuştu gönlümün kavı,
Koş bana, gelmiştir bu aşkın tavı!..
Sen balık etinde bir deniz avı,
Plâjda atmışım ben sana olta!..

★

Peşinde tutkunlar kalabalıktır,
Abayı yakmıyan sana alıktır!..
Dediler: Çok şişman!.. Dedim: Kışlıktır,
Fena mı?.. Bak şunun yediği halta!..

★

Seninle yapalım gizlice düğün,
Yanında kalayım bir gece, bir gün!..
Razıyım o sabah etsinler sürgün:
Gittiğim yer olsun isterse Malta!..

★

Hey anam!.. Bakışın sustalı çakı,
İnsana seçtirir karayı, akı!..
Aşkından içerim binlikle rakı:
Bir sağa, bir sola vururum volta!..

NECDET RÜŞTÜ

— Bak Neclâ nişanlısı ile gidiyor..
— Kimin nişanlısı ile?..

Mahkemede

Hâkim, suçluyu azarladı:

— Yirminci defa oluyor ki, kasa soymak suçu ile karşıma geliyorsun..

Suçlu içini çekti:

— Mazeretim var, bay hâkim.,. Ben hastayım,.. Hırsızlık hastası.

Hareket

— Akay, mevsim dolayısile, yeniden harekete geçmiş..

— Evet, biliyorum, yine bacalarındaki armayı değiştiriyormuş!

Bir kavga

Karı koca kavga ediyorlardı.

Kadın bağırdı:

— Çocuğun da sana çekti. O da senin gibi mendeburun biri çıktı. Ahlâkını benden alaydı elbet başka türlü olacaktı.

Erkek sükûnetle cevap verdi:

— Senden bir şey almadığı muhakkak.. Çünkü ahlâksızlıkların olduğu gibi yerinde duruyor.

Değişiklik

Bir gün tanımadığım bir lokantaya girdim, üç kap yemek yedim, bir liralık bir hesap getirdiler. Aradan bir hafta geçti, tesadüfen yine o lokantaya gittim, ayni yemekleri yedim, bu seferki hesap yüz yirmi kuruş tuttu. Üçüncü bir gidişimde yine üç kap yemek için benden yüz elli kuruş aldığını görünce, dayanamadım, patronu çağırdım:

— Bu ne hal? dedi, ısmarladığım ayni yemekler için, her zaman benden başka başka para alıyorsunuz.. Burada her gün yemeklerin fiatı mı değişiyor?

— Hayır, yemeklerin fiatı değişmiyor ama garson değişiyor!

MOR SALKIMLI ÇARDAK

MEFTUN, genç kızı, ilk defa sinemada görmüştü. Yanında orta yaşlı, sert bakışlı bir kadın vardı. Kızla kadının yüzündeki çizgi benzerlikleri, bunların yakın münasebetlerini anlatıyordu: Bu kadın, genç kızın ya annesi, ya teyzesi idi. Önündeki koltukta, ikisi de hemen bir kelime konuşmadan, tepeden tırnağa kadar göz, kulak kesilmiş bir halde, filimi seyrediyorlardı.

Tesadüf bukadarla kalsaydı, Meftun, kızı da, kadını da unutacaktı. Fakat ikinci, üçüncü, bir karşılaşma, Meftunun alâkasını gittikçe arttırıyordu. Belli ki, ana da, kız da, kendisi gibi, sinemaya düşkündüler. Yoksa, söz vermiş gibi, haftada bir, iki gün, böyle ayni sinemada buluşmıya imkân yoktu.

Meftunun, bu iki meraklı gibi, gözüne çarpan kadınlar, erkekler az değildi. Fakat genç kızın yüzü, birçok sinema artistlerinden ayrı ayrı alınarak bir yere toplanmış gibi görünen, kaşları, gözleri, kirpikleri, dudaklarile yavaş yavaş zihnini sarmıya başlamıştı. Artık delikanlıya öyle geliyordu ki, bu güzel sinema meraklısına sahip olmakla, en az, yarım düzüne artisti, kendisinin olmuş sanacaktı.

Günler ilerledikçe, Meftun, genç kıza tesadüf etmediği filimleri seyredemiyordu. Artık sinemaya filim için değil, genç kız için gider olmuştu.

Âşık, er geç, kendini belli eder. Nitekim tesadüfler sıklaştıkça genç kız da delikanlının varlığını, yokluğunu hissetmiye başlamıştı. Şu var ki, yanındaki aksi yüzlü kadın, konuşmıya değil, bakışmıya bile imkân vermiyordu. Meftun, genç kıza malik olmakla duyduğu hayalî bahtiyarlığı, yanındaki kadının kaynanalığını düşündükçe hemen kaybediyordu.

Göz ucile başlıyan âşinalık bir, iki ay sürdü. Nihayet Meftunun tahammülü kalmadı. Müstakbel kaynananın şemsiyesini yemeyi göze alarak, genç kıza, sinema salonunun karanlığında yazdığı tek satırlık mektubu uzattı:

«Aşkınızdan deli oluyorum... Arkası gelecek filimde!»

Öbür filimde vadini yerine getirdi: Destan kadar uzun bir mektup, genç kızın çantasında yer buldu. Fakat ondan sonraki filimde genç kızdan aldığı cevap hiç ümit verici değildi;

«Konuşmamıza imkân yok. Annem, bir hacı kadar mutaassıptır.. Beni, tanımadığı, tanıdığına pişman olduğu hiç bir kimse ile görüştürmez. Onun da, benim de müşterek zevkimiz sinemadır. Bana ve kendisine, ancak filimlerde gördüğü hayatı yaşatabilecek bir adam a evlenmeme müsaade edebilir. Eğer paranız çoksa, sıkılmayın, kendisine başvurun. Alacağınız cevabın müsbet olacağına şüphe yok! Eğer paranız yoksa, ne kendinizi, ne de beni boş yere üzüntüye sok-

Koca — Sen canının istediği yere gidiyorsun, peki ben gitmiyecek miyim?..
Bayan — Tabiî sen de öyle, canımın istediği yere gideceksin!..

mamanızı tavsiye ederim!»

Meftun, büyük ikramiyenin kendisine çıkmadığını, çıkacağı hakkında bir haber de bulunmadığını görünce kederden kedere düştü. Aşkının avutulmasına imkân bulamayınca, yegâne çareyi, kızı kaçırmakta buldu. Fakat bunun için daha evvel kızla konuşmak lâzımdı..

Bahar gelmişti. Meftun, uzun bir takip neticesinde, kızın oturduğu evi keşfetti. Bu, bahçe içinde, şirin bir bina idi. Şimdi iş, bir köşede, kızı yalnız bulmıya bakıyordu..

Mayıs mehtabında, Meftun, bu arzusuna da kavuştu: Akşam yemeğinden sonra, sesini duymadığı, ismini bilmediği sevgilisi, bahçeye çıkmıştı. Yolda, bahçe parmaklığı arasından içeriyi gözliyen Meftun, bunu görür görmez, bir ışık gibi ağaçların arasından süzüldü. Kız, mor salkımlı, güzel bir çardak altında dinleniyordu. Meftun, çardağın geniş kapısından girince, genç kız, önce korktu, sonra güldü.

— Siz misiniz?

— Evet... Aşkınızdan deli oluyorum, demiştim, ispat etmiye geldim.

— Hacet yok.. Yaptıklarınızdan belli!

Meftun, daha uzun söyliyecekti. Fakat köşkün kapısından aksi kadının gölgesi belirdi. Kız, telâşla:

— Annem, dedi, beni bir dakika yalnız bırakmaz ki.. Buraya geliyor!

Kadının sesi duyuldu:

— Selma!

— Buradayım anne, çardağın altında..

— Bekle, geliyorum.

Meftun, bir kedi çevikliği ile çardağın üstüne tırmandı. Nefes bile almadan, orada, kadının gelmesini bekledi. Elbet, genç kız, bir dakika sonra onu dışarı götürürdü..

Fakat, aksilik olacak, kadın çardağın içine kapıdan girerken Meftun da tepeden düştü. Genç kız, aksi kadın, şaşkın delikanlı, biribirine bakıştılar. Çardak Meftunun vücuduna mukavemet edememiş, yıkılmıştı.

İlk söze başlıyan ana oldu:

— Bu ne hal?

Delikanlı boynunu büktü:

— Ne yapayım, kızınızı seviyirom, evlenmek istiyorum... Delicesine bir harekette bulundum.

— Öyle ise evleniniz!

Kız da, delikanlı da bu müsaadeye şaştılar. Anne, devam etti:

— Böyle talep reddedilir mi? Çocuk, sinemalarda olduğu gibi, tepeden düşme gel...

İspinoz

— Geçen akşam da bulut gibiydim, ama karım çabuk ayıltt..
— Süpürge sopasını mı gösterdi?..
— Hayır, terzinin faturasını gösterdi!..

Mecburî oskerlik

— İngilterenin mecburî askerlik kanununu kabul etmesi ile harbe girmesi arasında bir münasebet görüyor musun?

— Zannetmem. Mecburî askerlik kanununu kabul etmek için aylarca düşünen bir milletin harbe girmek için yıllarca zihin yorması lâzım değil mi?

Sayfiyeye hiç rağbet yok

— Bu yaz, sayfiye hayatı biraz sönük geçecek..

— Neden anladın? Yoksa senin köşke kiracı çıkmadı mı?

— Köşke çıktı ama, henüz ahırla kümes boş duruyor!

İFLÂSTAN SONRA

Aşk, Heyecan ve İhtiras Romanı

— 8 —

— Yalana lüzum yok Leylâ.. Bu dakikada sen de herhalde benden başka türlü düşünemezsin.. Hayatımızın en ehemmiyetli noktasında bulunduğumuz memleketten ayrılmak ve başka bir talih diyarına gitmek için harap bir vapura binmiş vaziyetteyiz. Binaenaleyh seni bir kere daha kendini yoklamıya davet etmeyi kendim için ehemmiyetli bir vazife biliyorum.

Leylâ sen benim için hayatını kırıyorsun, bu bir fedakârlıktır. Fakat ben fedakârlık kabul edecek adam değilim. O geceki teklifi bir defa daha tekrar edeceğim ve bunun katiyen samimî olduğuna inanacaksın. Bak iyi düşün. Eğer bu hayat seni bedbaht edecekse yol yakın iken ayrılabiliriz.

— Çıldırdın mı?

— Bilâkis gayet mantık ve sükûn içinde konuşuyorum Leylâ.. Benim kederime mâni olmak için bir fedakârlık yaptın ve beni yeni sefil hayatımda takip ettin. İnkâr etme bu bir fedakârlıktır. Fakat artık katî olarak söyliyebilirim ki, fırtına atlamış, hayatım için tehlike kalmamıştır. İstersen beni terkedebilirsin. Bak, nekadar açık ve çiy konuşuyorum. Fakat hayatımızın bu en ehemmiyetli dönüm noktasında bu katiyen lâzımdır. Evet beni terkedebilirsin. Arkamızda bıraktığımız bir muhit ve sosyete var ki, sen orada çok tutunmuş ve sevilmiş bir insansın. Yeniden bir izdivaç yapman için büyük bir şans vardır.

Leylâ burada kocasının ağzına şiddetli bir tokat attı ve ilâve etti:

— Sakın şaka ve cilve zannetme.. Bu hakikaten bir hakaret tokatıdır sana.. Devam edersen daha bir şiddetlisini yiyeceksin..

Ferit ciddiyetini bozmadı:

— Vur, fakat dinle.. Evet sen okadar fevkalâde bir kadınsın ki, kapanın elinde kalırsın.. Sade zengin değil, ayni zamanda sevilmiye de lâyık bir insanla evlenebilirsin. Yeniden otellerin, kotraların, elmasların olur..

Leylâ ayağa kalktı:

— Sen çılgın ve ahlâksız bir erkeksin.. Seni bırakıp gitmiye hakikaten lâyıksın. Gideceğim.

Ferit sarardı fakat renk vermemiye çalışarak gülümsedi:

— Makul düşünmiye başladın Leylâ.

Leylâ devam etti:

— Evet, gideceğim. Gitmeliyim. Senin gibi çılgın ve ahlâksız bir erkeğin arkasında sürtmektense gidip tekrar hali vakti yerinde bir insanla evlenmek bin kere hayırlı olur.

Ferit duvara dayanmış, karısına bakıyordu.

— Gitmem lâzım.. Fakat ne çare ki, gidemiyeceğim.

— Yine mi fedakârlık.

— Hayır sen fedakârlığa değmezsin.. Fakat benim için fedakârlıktan daha büyük bir sebep var.. Gidemiyeceğim. Çünkü bütün ahlâksızlığına rağmen seni seviyorum ve ne yapsam unutamıyacağımı hissediyorum.

Feridin gözlerinde bir neşe sarhoşluğu parlamıştı. Karısını belinden yakalayıp havaya kaldırarak:

— O halde yaşasın saadet, diye bağırdı.

Leylânın vücudü zevk içinde kıvranıyordu. Sımsıkı kocasının boynuna sarılarak:

— Beni senden ayıracak sebepleri katiyen ortadan kaldırmak, politikacıların söylediği gibi geri dönme ümidini mahvedecek gemileri yakmak istiyorum. Bunun için gayet müessir bir çare düşündüm.

— Neymiş o çare?

— Bunu sana sükûnetle söyliyebilmem için beni tekrar yere indirmen ve sandığın kenarına yahut hiç değilse dizlerine oturtman lâzım..

— Sebep!

— Çünkü okadar hayret edeceksin ki kendini kaybederek beni kaldırıp yere atman ihtimali var.. Geçtim bir yerim kırılır. Halbuki projemi tatbik için tam sıhhate ihtiyacım var.

Leylânın harikulâde gözleri güneşe tutulmuş elmas ve parlak çelik parıltılarile yanıp sönüyordu.

Ferit, sebebini anlıyamadığı bir heyecan ile sarsılarak karısını yere indirdi, tekrar sandığın kenarına oturttu. Fakat Leylâ onun dizlerine çıkmayı ve müvazenesini bulmak için boynuna sarılmayı tercih etti:

— Evlendiğimiz zaman çocuktan bahsederdin bana.

— Evet, bir çocuğumuz olmasını çok istiyordum.

— Fakat sonra vazgeçtin.

— Öyle icap etti.

— Yani çocuğa karşı bir nefret mi geldi sana?

— Hayır. Fakat senin isteme liğini gördüm. Yani çocuk nefreti asıl sende vardı. Böyle olunca boynu bükük bir öksüzün babası olmak işime gelmedi.

— Bu ne demek?

— Bu o demek ki, sen ana olmak için yaratılmamıştın. Çocuğu sevmiyecektin, gerçi zengindik, hiç bir eksiğimiz yoktu. Çocuğumuz bir prens kadar bahtiyar olurdu. Fakat olmamıya mahkûmdu. Çünkü anası onu sevmiyecekti. Mürebbiyeler, hizmetçiler eline bırakacaktı. Bahane olarak «Mürebbiyenin sanatı çocuk terbiye etmektir. O elbette çocuğa benden daha iyi bakar» diyecektin. Ben tabiî sesimi çıkaramıyacaktım ve çocuk bir nevi öksüz olacaktı.

— Benim hakkımda nekadar fena fikirlerin var.

— Öyle yapmaz mıydın?

— İtiraf ederim ki, biraz öyle olacaktı. Çocuğu mürebbiyesi büyütecekti. Fakat ben onu yine çok sevecektim. Her fırsatta onunla meşgul olacak ve oynıyacaktım.

— Beni sevdiğin, benimle meşgul olduğun gibi değil mi?

— !!!???

— Evet, beni de severdin, benimle de meşgul olurdun sözüm ona. Arasıra hatırımı sorardın, yanağıma bir fiske vurur geçerdin. Bozulmuş kravatımı düzeltirdin ve bütün bunları sevmek ve meşgul olmak zannederdin.

— Ne yapayım, hayatımızın tarzı onu icap ettiriyordu.

— Evet, kadını kocasına yabancı yapan bir lüks hayat. Allah belâsını versin. Şu halde anlıyorsun ki, yanlış tahmin etmemişim.

— Benim hakkımda yanlış fikirler edindiğini sana derhal ispat edeceğim. Ben neye karar verdim biliyor musun?

Dudaklarını kocasının kulağına yapıştırdı ve bir şeyler fısıldadı.

Ferit tekrar heyecanlandı:

— Ne söylüyorsun?

— Evet, muhakkak bir çocuğumuz olacak..

— Ne saadet.. Bunu sen mn söylüyorsun?

— Elbette... Ne sandın?

— Fakat imkân yok..

— Okadar kolay, okadar kolay, okadar kolay ki..

— Beni çok mesut ettin.. Fakat hiç olmazsa bir sene düşünmelisin. Yeni hayatımızı tecrübe etmelisin. Belki o zamana kadar istikbalimizin şekli de bir parça aydınlanır..

— Bir sene değil, bir gün, hattâ bir saat düşünmiyeceğim. Şimdiki halimizden daha iyi bir istikbalimiz olursa ne âlâ.. Fakat daha da düşersek yine umurumda değil.. Çünkü her ihtimali hesapladım... Yiyecek ekmeği olmıyan kadınların alay alay çocukları var.. Benim neye bir tanecik olmasın?..

— Sen onlara benzer misin?

— Ne eksiğim var?

— Eksiğin değil, fazlan var..

— Bunu sana söyliyen Leylâ eski şımarık, oyuncak Leylâ değil, hayatla kucaklaşmayı, boğuşmayı göze almış bir yeni Leylâdır.. Bu Leylâ kolay kolay mağlûp olmıyacak. Sefalet ve sıkıntım artarsa en büyük teselli ve kuvvetim bu çocuk olacaktır. Fazla lâf istemiyorum. Anlıyor musun, anlıyor musun, anlıyor musun?

Leylâ bu «anlıyor musun» ları tekrar ederken hafifçe kocasının kulağını ısırıyor, yanağını yanağına sürüyordu.

— 6 —

Feride Anadoluda bulunan iş, Demiroğlu adında bir halı tüccarının kâtipliğiydi.

Demiroğlu eskiden yalnız kasabanın değil, bütün Türkiyenin en zengin ve itibarlı halıcısıydı. Tezgâhlarının şöhreti Avrupa ve Amerikaya yayılmıştı.

Fakat şimdi o da Ferit gibi bir devlet düşkünüydü. Oğulları ve damatları adam çıkmamışlar, üç defa onu iflâsa sürükliyerek bütün itibarını kaybettirmişlerdi. Şimdi bütün vilâyetlerdeki şubeler kapanmıştı. Yalnız kasabadaki birkaç tezgâh güç belâ işliyordu.

Demiroğlu Ferit ile Leylâyı kasabaya geldiklerinin ertesi günü evinde yemeğe çağırmıştı.

Ev eski bir konaktı. Senelerdenberi tamir görmediği için ötesinden berisinden yıkılmıya başlamıştı. Demiroğlu baba yadigârı olan bu eski yurdu büsbütün yıktırmıya tahammül edemiyor, oldukça tamir görmüş bir dairesinde birkaç nüfustan ibaret olan ailesile sakin bir hayat geçiriyordu.

Demiroğlu, yetmiş yaşlarında dinç bir ihtiyardı.

— Yaşım genç olaydı, ben evel Allah yeniden işe başlar, eskisinden daha mükemmel bir ticarethane kurardım, diyordu, fakat o oğlum olacak alçakların bana ettikleri oyun beni fena yıktı. Artık çalışamıyorum. Gözlerim bile pek görmüyor. Ortada şu bir, iki yumurcak olmasa elde kalanları satıp savuşacağım..

Bir iki yumurcak dediği torunlarıydı. Beş ile on yaş arasında iki oğlan, iki kız.

Leylâ ile Feridi yemeğe çağırdığı gün bu çocukları karısı ve gelini ile beraber sofranın etrafına dizmişti.

Demiroğlunun iyi bir adam olduğu görünüyordu. Fakat gayet sert ve aksi bir dışarlıklıydı.

Misafirlerine ikramı yalnız ortaya konan yemekleri onlara zorla yedirmekten ibaret görüyor ve onlar nazlı davrandıkça âdeta tekdir ediyordu:

— Yesenize yahu... Ne nazlanıyorsunuz? Hadi hanım biraz ye de canlan.. Anadoluda zayıflık sökmez.. Hem senin hizmetçin falan yok... Kendi işini kendin göreceksin... Hadi bakalım davran... Böyle halis tereyağile kızarmış yağlı tavuğu her zaman nerede bulacaksın...

Leylâ evvelâ bu muameleye pek kızmıyor, hattâ arasıra kocasına göz işaretleri yaparak eğleniyordu bile.

Fakat biraz sonra Demiroğlu Feride işe dair emirler vermiye başlayınca kalbi acı acı burkulmıya, sızlamıya başladı.

Demiroğlu çatık kaşları, aksi sesile şöyle konuşuyordu:

— Bak kâtip efendi, sana söyliyeyim.. Sabahları erkenden kalkıp işinin başına gelmelisin. Öyle İstanbuldaki gibi geç vakitlere kadar yatağında keyif çatayım dersen bu iş yürümez.. Alacağın parayı haketmelisin. Benim o hergele oğullarımın tenbelliğinden çok canım yanmıştır. Gece sabahlara kadar içerler, gündüz öğleyin iş başına gelirlerdi. Elim ayağım tutarken sopa ile kerataların kemiklerini kırıp sokağa atmalıydım ya, beceremedim... Her ne ise olan oldu. Fakat sen de onların yolunu tutacaksan külâhları değişiriz... Böyle bir niyetin varsa yol yakınken güzellikle ayrılalım.. Sonra işlerime sen nezaret edeceksin. Gözünü daima açık bulundurmalısın. Kimseye bir şey çaldırmamalısın. Memurun başkasına çaldırması ile kendi çalması arasında fark yoktur. Sonra işçilere, hamallara karşı elini sıkı tutmalısın. Sen İstanbulda kibar alışmışsın. İsrafa katiyen gelemem. Bak sen kendi ticarethaneni o yüzden batırdın.

Demiroğlu bunları söylerken Leylâ gözünü kocasından ayırmıyordu. Kalbi derin bir merhamet ve isyan ile dolup taşıyordu. Zavallı Ferit, bu hale düşecek, bu kaba saba adamın bu lâkırdılarına baş iğecek insan mıydı? Kocasının bu hale düşmesinde kendisinin de bir rolü olmuştu.

Ferit patronunun bu sözlerini terbiyeli, itaatli fakat biraz müstehzi bir tavırla dinliyor, her cümleye «emredersiniz» diye cevap veriyordu.

Fakat bu kuvvetli ve sakin tavrına rağmen Leylâ onun çok muztarip olacağını tahmin ediyordu. Evet onun gibi kibar hayat geçirmiş meziyetli ve malûmatlı bir insanın bu yarı bunak aksi ihtiyara birkaç lira bir ekmek parası hatırı için baş iğmesi acı, çok acı ve zalim bir haksızlıktı.

İhtiyar bir aralık ona şöyle söylüyordu:

— Bir daha söyliyeyim, israf istemem. Boş yere para sarfetmek yok. Meselâ halı balyalarının kuşaklarına çivi çakılacak. Bunun için adam getirtip beş on kuruş vermek günah. Çivileri kendin çakıverirsin.

Leylâ dayanamadı, yarı şaka bir tavırla:

— Zannederim ki, halıların arabaya taşınması işini de Feride yaptıracaksınız, dedi.

Demiroğlu birdenbire kızdı:

— Ne sandın hanım, sırası gelirse onu da yapacak. Para aslanın ağzında. Sen şimdiye kadar «ekmek elden su gölden» geçinmişsin, Hanyanın, Konyanın farkında değilsin. Yük taşımak ayıp değil. Hazır para yemek daha ayıp. Sen de artık bu boş fikirleri bırakmalısın. Eğer sen bu adamı biraz çekip çevirseydin, fazla israfa sevketmeseydin o iflâs edip bu hale gelmezdi.

Leylâ bu tecavüz karşısında korktu, şaşırdı; fakat ayni zamanda da kızdı. Kocasının kendisini mutlaka müdafaa edeceğini zannederek cevap vermiyordu. Fakat onun ayni hürmetkâr ve korkak tavırla başını önüne iğdiğini görünce içini bir ümitsizlik kapladı.

Gözlerini Feridin gözlerinden ayıramıyordu. Genç adamla bir aralık göz göze geldiler. Onun bakışları aşağı yukarı şunu söylüyoru:

— Mağlûbuz Leylâ.. Mağlûplara nasıl muamele edilirse bize de öyle edilmesi haktır... Birkaç kuruş için gurbet ellere düştük.. Aç kalmak istemiyorsan çaresiz her şeye katlanacağız. İhtiyar pek haksız olmamakla beraber ona verilecek cevabı biliyorum. Fakat bunu yaptık mı, yalnız bu evden değil, bu kasabadan da pılıyı pırtıyı toplamak, yeniden macera yollarına düşmek lâzım. Bir hayli sıkıntıdan sonra başka bir yerde başka bir iş bulmaktan âciz değiliz. Fakat mademki fakiriz. Mademki böyle küçük bir el yahut ayak hizmetile geçinmiye mecburuz. Orada göreceğimiz muamele de muhakkak bundan farklı olmıyacaktır.

— Devam edecek —

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Taşrada bulunan beyefendinin zevcesine mektup yerine yanlışlıkla boş kâğıt göndermesile bundan (boş ol) mânası çıkaran hanımefendinin şakkadak düşüp bayıldığının resmidir!..

Haysiyet meseleşi

Ahmet, işinden ayrılmıştı. Bunu haber alan Mehmet çok üzüldü. İşin esasını anlatmak için hemen dostunun ziyaretine koştu:

— Bu buhranlı zamanda insan vazifesini bırakır mı?

— Ne yapayım? Haysiyet meselesi.. Direktör bana öyle bir söz söyledi ki, o sözün karşısında hiç bir şerefli adam bir dakika orada duramaz.

— Ne dedi?

— Bana kapıyı göstererek: «Defol, bir daha seni burada görmek istemiyorum!» dedi.

Etme bulma dünyası

Doktor o akşam davetli bulunduğu ziyafete geç kalmıştı.

Öteki misafirlerin kendisini sofra başında beklediklerini görünce, mahcup oldu:

— Affediniz beni, dedi, bilmezsiniz nekadar meşgulüm. Hastalarım canımı çıkarıyorlar.

Ev sahibi gülerek cevap verdi:

— Bu dünya «Etme bulma» dünyasıdır.

Müthiş cinayet

— Gazetelerde müthiş bir cinayet haberi okudum: Eminönünde denizden bir ölü çıkmış, üzerinde geniş bir bıçak yarası, boğazında da iki kocaman taş.. Ertesi gün yaranın bıçaktan olmadığı, daha ertesi gün de taşların boğazına sonradan takıldığı anlaşıldı. Nihayet müthiş cinayet, âdî bir ölüm halini aldı. Facianın böyle derece derece inmesine şaşmaz mısın?

— Daha şaşılacak kadar inmemiş. Yerde bulunan ölünün, insan değil, at, eşek, ölüsü olması ihtimalini düşün.. İşte o zaman parmağın ağzında kalır!

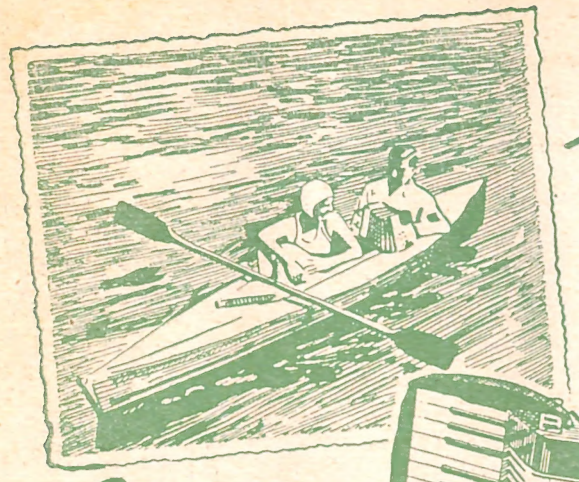

Amatör
İÇİN

Sanatkâr
İÇİN

CANTULIA
akordeonları

CEMİLE
(TANGO)
TANGO
NOTTURNO
(TANGO)
TÜRKÇE SÖZLÜ
ODEON
plaklarında çıkmıştır
PLAK NUMARASI 270290

Altıncı Cildimiz

KARİKATÜR'ün altıncı cildi 156 ıncı sayı ile tamamlanmıştır.

Kolleksiyonlarını ciltli olarak muhafaza etmek istiyen okuyucularımız arzu ettikleri takdirde altıncı cilt sayılarını hususî kapaklarımızla ciltletebilirler.

İstanbulda bulunan okuyucularımız Ankara caddesindeki satış mağazamıza müracaat ederek kolleksiyonlarını 50 kuruş mukabilinde ciltletebilirler.

Kolleksiyonlarını posta ile gönderecek olan okuyucularımız cildiye ve posta masrafı olarak 65 kuruşluk posta pulu göndermelidirler.

Altıncı cildin ciltli olarak fiatı 275 kuruştur. Siparişlerini posta ile bildirenlere kolleksiyonları derhal ciltli olarak gönderilir.

MODEL

Türk kadınlarının birçok Avrupa model mecmualarına tercihan aldıkları bu güzel aylık moda mecmuasının Mayıs sayısı mevsimlik elbise, kostüm tayör, ipekli rob, pijama örneklerinden mürekkep yüzlerce modeli muhtevi olarak çıkmıştır. Her terzi, aile kadını ve şık giyinmek istiyen bayanların aradıkları en güzel modelleri bulabilecekleri yegâne mecmuadır.
Sayısı her yerde 15 kuruştur.

Dr. SUPHİ ŞENSES
İdrar yolları hastalıkları mütahassısı
Beyoğlu Yıldız sineması karşısı Lokler apartıman, Fakirlere parasız.
Tel: 43924

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor. Çıkan bütün formalar idarehanemizde bulunur. Beher formanın fiatı 25 kuruştur. Ciltli olarak 250 kuruştur.

Aylık Ev Doktoru

Sihhatini korumak, âcil vaziyetlerde alınacak tıbbî tedbirleri bilmek her insan için lâzımdır. Fakat bütün bunları ilmî dil ile yazılmış kitaplardan öğrenmek ancak meslek adamları için mümkündür. İşte bu güçlüğü gidermek gayesi ile mütahassısların idaresinde neşredilmekte olan (Aylık Ev Doktoru) bir aile içinde akla gelen her mevzua temas etmek suretile okuyucularımı tenvir etmektedir.

Ağız, boğaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriş etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokuları izale eder.

1939 modelleri gelmiştir.
Cep 10 lira,
Kol 12 lira
iyi bir saat almak isterseniz saatçilerden ısrarla isteyiniz.

KARİKATÜR

— Ağop efendi, başın sag olsun, acep biri mefat olmuştur?

— Cenazeye gidoorum sanorsan düpedüz yanılmışındır. Buketi bizim madamanın yeni moda şapkası için almışımdır, ağnadın?!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.